

Aangezien in het voorjaar dus geen (of althans bijzonder weinig?) doodshoofdvinders in ons land aanwezig zijn, komt het aantal vlinders in de voorzomer dan ook van Zuidelijker streken ons land binnen. Misschien zijn de 2 gevallen uit De Wilp de eerste door de winter heen gekomen poppen van de doodshoofdvinder in Nederland en dus de vlinder als „standvlinder” te beschouwen?

Ook de manier, waarop de bijen de vlinders hadden behandeld, was interessant om na te gaan. Deze behandeling droeg geen vriendschappelijk karakter!

In de meeste gevallen was de vlinder reeds doodgestoken, in enkele gevallen leefde ze nog. Werd de vlinder, na gedood te zijn, niet direct door den imker gevonden en weggehaald, dan werden de vleugels afgebeten en afgeknaagd, het lichaam werd leeggehaald.

Zoo werden vlinders gevonden met uitgerukte ingewanden en werden mij vlinders getoond, waar het gehele lichaam van was uitgeteerd. Doch andere vlinders werden met was op de raten „vastgekit”, of geheel onder de was gezet (om bederf te voorkomen?). Zelfs vond een imker een doode spitsmuis in zijn kast, die geheel onder de was gezet was. Op die manier was de muis van de buitenlucht afgesloten en goed geconserveerd.

Bij het betreden der korf waren de vlinders vaak angstig.

Mijn vriend Sjoerd Kamminga schrijft: „De vlinder was 's morgens door een buurvrouw ontdekt, die beweerde, dat hij floot als een vogel, toen hij in een boom zat, vóór hij dus in de kast op diefstal uittrok”.

Een andere imker schrijft, dat de bijen met groot rumoer in 't gevecht betrokken waren en dat de vlinder angstig „floot”. De aanval der bijen was soms zoo groot, dat een imker het meemaakte, dat de vlinder het hazenpad koos.

Dat doodshoofdvinders dus in Nederland ook in bijenkasten voorkomen en dat daarbij nog allerlei waarnemingen te verrichten zijn, maakt de vlinder nog interessanter dan hij al is.

Leiden, 1939.

C. J. VERHEY.

KORT VERSLAG VAN HET VOGELLEVEN IN DEN WIERINGERMEERPOLDER 1939 TOT 1940.

Het jaar 1939 begon met felle koude, strenge vorst deed vele Wintergasten in onze buurt belanden, zelfs de mooie *Sneeuwgorz* zagen we in Sectie 7.

Deze koude, en 't natte voorjaar waren mede oorzaak dat de eerste worp der hazen is mislukt, wat aan den „hazenstand” hier dit jaar nogal afbreuk deed.

Ook was de broedtijd der vogels door deze koude iets later, $\pm$ 14 dagen.

Als nieuwe broedvogels vonden wij:

Het *Paapje* bij Robbenoord.

Grauwe Klauwier Sectie A en E.

Het *Ijsvogeltje* zag men het heele jaar in Sectie A en E; vermoedelijk broedvogel.

De *Zilvermeeuw* heeft het gewaagd een drietal nesten bij de Oude Zeug te deponeeren op diep geploegd land, deze nesten zijn direct vernietigd, want de *Zilvermeeuw* wordt hier danig vervolgd wegens z'n jacht maken op jonge hazen.

De *Ekster* heeft getracht bij Middenmeer te broeden, tot driemaal toe is hun nest verstoord, daarna zijn ze verdwenen; aan den Waardweg zag ik dezen zomer jonge Eksters; heeft hij hier gebroed?

Wat verder den vogelstand betreft:

De *Aschgrauwe Kiekendief* breidt zich ook sterk uit, ook hij wordt vervolgd wegens stroperij.

De *Bruine Kiekendief* zwierf hier dezen zomer ook zeer veel, waar zou die hier in de omgeving huizen?

De *Kokmeeuw* had twee kolonies, in D 78 en J 48, in gezelschap van *Vischdiefjes*, ook broeden ze op het Amstelmeer.

Kluten en *Scholeksters* handhaven zich nog steeds; toch gaan ze in aantal achteruit, evenals *Kemphanen* en *Pluivieren*.

Zeër sterk breiden zich de *Tuinfluiters* uit, in een boschje bij Middenmeer $\pm$ 2 ha groot telde ik niet minder dan zeven nesten, ook aan de beplante wegen zag men den heelen zomer zingende mannetjes.

De *Spotvogel* hoort men ook overal waar maar boschjes zijn, evenals de *Braamsluiper*.

Merels zijn er buitengewoon veel, zij weten prachtig de doornstruiken te benutten.

De *Hout-* en *Tortelduiven* krijgen ook al beter nestgelegenheid in het opgaand hout.

Het *Steenuiltje* ziet men ook overal bij de boerderijen, ook de *Veld-* en *Kerkuilen* waren in groot aantal aanwezig.

Deze muizen-eters mogen zich langzamerhand in grooter belangstelling der boeren verheugen, al zijn er nog al te veel, die enkel er voor voelen, er een te vangen, om opgezet er hun woonkamer mee te versieren.

Wat ze eten? Dr. A. Schröder te Amsterdam onderzocht den inhoud van $\pm$ 60 braakballen, daarin bevonden zich 213 resten van prooidieren en wel: 107 woelmuizen, 34 huismuizen, 27 boschmuizen, 23 dwergmuizen, 12 boschspitsmuizen, 8 waterspitsmuizen, 1 jong ratje, 1 kikker (zie „*De Levende Natuur*” van Juni 1939, Korte Mededeelingen, Muizen Wieringermeer)

Emeltenbestrijders. In 't voorjaar en in den zomer waren hier veel emelten, vooral op 't bouwland. Bij de vogels die hierop jacht maakten: eenjarige meeuwen, Grutto's enz., zagen we buitengewoon veel Wulpen en ook de Kleine Wulp.

De tweede snee Lucerne werd door luizen erg gehavend, duizenden *Spreeuwen* hebben zich hieraan tegoed gedaan. (Ook doodgegeten? we vonden ze soms bij tientallen dood liggen).

De *Musschen* vermeerderen zich onrustbarend, slechts krachtige bestrijding zal op den duur den polder voor een musschenplaag kunnen behoeden.

Thans nu 't weer winter is, jaagt de *Sperwer* er achteraan, hij heeft hier keuze genoeg.

De Wintergasten zijn weer gearriveerd, we zagen deze week zelfs een *Pestvogel*, bij Middenmeer, *Roodborstjes* en *Meezen* scharrelen door de boschjes, de *Kraaien* richten groote ravage aan bij de korenrijten.

De *Houtsnip* schijnt het hier ook niet zoo kwaad te vinden, men treft ze geregeld aan.

Lamgeschoten *Eenden* en wrakke hazen worden een welkome prooi voor bunzing, wezel en kraai; zoo is 't eenmaal in de natuur.

H. G.

VAN GROEI EN BLOEI EN JAARGETIJD.

De winter, die achter ons ligt, moet voor ieder natuurvriend een aansporing zijn, om met nog meer aandacht en besef mee te leven met het gebeuren van planten en dieren en bodem. Hier komt het te pas, dat wij behoorlijk dagboek houden. Ik mag helaas niet beweren, dat ik dit altijd trouw heb gedaan, maar men kan altijd zijn leven beteren. Van vijftig jaren her bezit ik allerlei verspreide aantekeningen in schetsboekjes en die zijn dan soms nog al aardig geïllustreerd met potloodteekeningen. In de laatste twintig jaar ben ik wat beter gaan oppassen, ben wat precieser geworden en heb naast den tijd ook wat meer aandacht geschonken aan de plaats en aan het individu en de weersgesteldheid.

Sedert wij onze natuurmonumenten en reservaten hebben, kunnen wij met gerustheid en goede kans op welslagen reeksen van waarnemingen doen, ook wel met een bepaald doel. In mijn kalenderstukken in vorige jaargangen heb ik al heel wat van mijn ervaringen verteld, rijp en